

bắn không hiểu nổi. Hắn chỉ biết là mặt biển đen ngòm nổi tiếng réo rền rĩ, tiếng réo làm tóc gáy đua nhau dựng ngược, tiếng réo làm kẻ yếu bóng vía toát mồ hôi lạnh.

Cô gái B-6 bóp chặt bàn tay Trương Thiệu :

— Cần thận kéo té.

Nàng có bàn tay mảnh dẻ vậy mà nàng bóp hắn đau oái. Hắn đã tốn nhiều công phu tập luyện nếu là bạch diện thư sinh thì xương cốt tay đã gãy kêu rào rạo. Nàng vô tình làm hắn đau tay hay là nàng đánh phủ đầu ? Nàng ngầm cảnh cáo hắn không nên lộn xộn chẳng ? Tóc gáy hắn dựng ngược thêm lên, mồ hôi lạnh cũng toát nhiều thêm lên, một niềm kinh sợ dâng cuộn trong tim gan hắn.

Nàng hỏi hắn :

— Thấy đường xuống không ?

Trương Thiệu thấy loảng thoảng một hình thù đen sì dài ngoẵng bập bềnh trên mặt nước. Những lùm sáng của thị xã ban đêm đầy thủ ấn chơi huy hoàng đã bị núi đá ngăn chặn, nơi đây chỉ có bóng tối, bóng tối dày đặc hoàn toàn...

Hắn đáp :

— Thấy.

— Tôi thả tay anh ra rồi đấy, anh men theo con đường nhỏ này mà xuống.

— Ca nô ?

— Phải, Anh xuống ca-nô trước, tôi quan sát động tĩnh một vài phút rồi xuống sau.

— Có người đợi dưới đó không ?

— Không.

Suýt nữa Trương Thiệu trượt ngã, Lệ thường hắn dùng giày đế mỏng, bằng cờ-rếp hoặc cao su đúc. Lần này, hắn tuân theo chỉ thị của Trung ương, diện giày đế da cồm cộp. Giờ đây hắn mới hiểu tại sao người ta bắt hắn đổi loại giày. Đi trên những con đường nhỏ đầy đá cuội, hắn sẽ gây ra tiếng động, nhân viên bí mật GRU tàng ẩn đâu đây sẽ kiểm soát xem hắn có bị rượt theo hay không. Và lại, đế giày da dễ gây ra trơn trượt...

Một lần nữa không biết là lần thứ mấy nữa Trương Thiệu lại rùng mình ớn rét.

Chiếc ca-nô tròn lăn như chiếc xi-gà nằm ngoan ngoãn trên mặt nước phẳng lặng, ngay dưới một mỏm đá lớn. Đứng bên trên, người ta khó thể nhìn thấy con thuyền máy vì mỏm đá che khuất. Ca-nô đậu nơi đây cả tháng cũng vị tất bị khám phá ra vị trí.

Trương Thiệu lờm lờm ở cuống họng vì mùi cá tanh tươi. Hắn sinh trưởng ở miền đồng bằng nên ít khi phải ngửi mùi tanh tươi đặc biệt này.

Hắn lại không ưa tôm cá, nhất là cá từ nhỏ. Hễ gặp mùi cá là hắn lờm lợm ở cuống họng muốn mửa.

Hắn phải ngửa cổ hít một hơi thở thật dài. Không khí trời biển Vũng Tàu ban đêm như chứa men say làm tâm thần Trương Thiệu lâng lâng.

Hắn vừa đặt chân lên sàn ca-nô thì động cơ đã nổ ròn. Té ra cô gái B-6 đã xuống trước hắn. Trong loáng mắt, chiếc thuyền máy tối tăm đã rời bờ, phóng nhanh ra khơi.

Trong phòng máy chỉ có hai người, Trương Thiệu và cô gái kỳ lạ. Dưới ánh đèn táp-lô lơ mờ pha trộn với ánh sáng lân tinh từ đáy biển chiếu lên, khuôn mặt nàng không còn vẻ gớm ghiếc như trước nữa. Đáng rằng nàng xấu, quá xấu, nhưng nàng không có những nét ghê rợn, khiến đàn ông phải ngoảnh mặt đi, mà nhỏ nước miếng. Trương Thiệu lại có cảm tưởng là khuôn mặt xấu xí của cô gái B-6 chỉ có tính cách giả tạo.

Nàng vụt hỏi hắn :

— Anh nhìn gì đấy ?

Trương Thiệu đỏ mặt :

— Không.

Nàng cười mát :

— Tôi đã thấy rõ trông mắt soi mói của anh. Anh đừng tưởng anh đeo cặp kính đen to tướng

là có thể nhìn trộm dễ dàng.

— Có làm, tôi không nhìn trộm gì cả. Và lại có cái gì lạ đâu mà phải nhìn trộm.

— Nhìn trộm mặt tôi chẳng hạn... Anh đang bắn khoan tại sao trên thế gian lại có người con gái xấu đến thế ? Tại sao Trung ương lại thu dụng một nhân viên giao liên xấu đến thế ? Cho nên anh cần quan sát thật kỹ để xem mặt tôi là mặt thật trăm phần trăm hay là mặt nạ cao su... Anh đã chịu thú nhận chưa ?

Trương Thiệu đáp, giọng e lệ như cô dâu của thời tiền chiến mới về nhà chồng lần đầu :

— Vâng, xin cô tha lỗi,

— Ha ha, lỗi với phải gì... anh bối rối là đúng mặt tôi xấu thật đấy, không phải mặt nạ cao su đâu. Trước kia, tôi cũng đẹp, đâu không đẹp như nhận sa cá lặn song ít ra là đàn ông phải say mê sở dĩ dung nhan tôi bị tàn phá là vì nước cường toan.

— Acit ?

— Phải, chất acit. Acit ăn mòn được thanh sắt hưởng hồ là da thịt con người.

— Người ta ghen tuông phải không ?

— Không. Vụ này không mấy may dính líu đến tình yêu nam nữ. Tôi hoạt động trong một

đơn vị kỹ thuật đặc vụ, chuyên gắn ráp bom đồng hồ. Chẳng may chai cường toan bị đổ nước bắn tung toé vào mặt, tuy được mở xẻ và tiếp da nhiều lần tôi cũng không phục hồi được diện mạo ngày xưa, cho nên người ta đã cắt cử vào công tác giao liên ban đêm. Ban ngày, tôi ngủ kỹ trong phòng, chấp choạng tôi mới thức dậy, bắt tay vào việc.

— Nếu cô cho phép tôi xin đặt một câu hỏi. Câu hỏi này...

— Anh khỏi cần rào đón trước sau với tôi. Tôi đã biết rõ câu hỏi anh dự định nêu ra. Anh muốn hỏi tại sao ông già đánh xe ngựa lại nhún nhường tự nhận là chưa bằng « móng tay của B-6 » phải không ?

Trương Thiều đau nhói nơi cuống tim. Quả hẳn muốn hỏi như vậy. Cô gái B-6 không là mà xó đục thấu tâm can thì cũng là...

Cô gái cười ngặt nghẽo ngắt lời Trương Thiều lần nữa :

— Chẳng giấu gì anh, chúng tôi phục vụ trên lộ trình FM này từ lâu. Về ngôi thứ, không ai hơn ai, chúng tôi đều là cán bộ trung cấp ; hồi ấy, mặt tôi còn đẹp, hẳn ta kiếm chuyện tán tỉnh tôi, tôi làm cho một mách hẳn phải nằm mọp luôn mấy

ngày mới dậy được.

— Hẳn bị cô đánh ngã ư ?

— Dĩ nhiên.

— Trời ơi, tôi chưa thấy ai giỏi nội công như hẳn. Nếu cô hạ được hẳn tất cô hơn cả thầy võ của tôi một bậc.

Cô gái vẫn cười

— Tôi đâu dám nghĩ đến chuyện làm sư phụ anh. Thằng đánh xe ngựa lộn xộn nên tôi mới tỏ thái độ. Đối với anh lại khác. Sau hồi tôi bị nạn, hẳn xun xoe gọi lại lời cũ, tôi đánh thêm trận nữa, tôi bảo hẳn là đâu tôi xấu xí tôi cũng không thể yêu hẳn, từ đó hẳn sợ tôi hơn cả cọp.

Giọng Trương Thiều yếu hẳn

— Có... có... liệu cô có đánh tôi không ?

Cô gái chất lưỡi :

— Chưa biết. Tôi có hồn phách theo sát anh từ đầu đến cuối lộ trình FM, ai đụng đến anh tôi sẽ cho họ ăn đạn, nhưng nếu anh bất tuân tôi sẽ phải ra tay.

Giọng nói của cô gái B-6 sắc mùi kiêu ngạo, như thể nàng là chị cả mà Trương Thiều là em út, Hẳn không có chị cả nên chưa biết em út bị chị cả hăm dọa ra sao. Hồi nhỏ (và cho cả lúc lớn lên) hẳn khét tiếng « đầu bò », chưa hề chịu thua ai, sẵn sàng

đánh lộn với cả những thằng bạn cao hơn cái đầu, có khi bị choáng gẫy răng vẫn không nhả ; thà hấn ăn đòn đau bỏ lê bỏ cang chứ hấn không thể chịu nổi giọng nói cha chú. Tuy vậy, giọng nói sắc mùi kiêu ngạo của cô gái đồng hành lại làm Trương Thiều lo sợ. Hấn cố giữ bình tĩnh để nàng không nhìn thấy những nét biến đổi trên mặt hấn.

Ca-nô vẫn lướt sóng nhanh như điên. Mọi đêm, biển Vũng Tàu thường nổi sóng, càng ra khơi sóng càng dữ dằn, bất kể mùa nắng hay mùa mưa, bất kể là ngày thường hay ngày biển động. Nhưng đêm nay biển Vũng Tàu lại nằm dãn mình xuống đáy cát một cách phục tòng ; dường như thần Hà Bá lánh mặt trước tài điều khiển thuyền máy bay bướm mà vững chãi của cô gái B-6. Nàng không chạy thẳng, chốc chốc lại quẹo chữ chi, vệt nước bằng bạc lấp lánh trong bóng tối.

Bỗng nàng giảm tốc độ, rồi quay sang phía Trương Thiều :

— Anh biết đây là đâu không ?

Trương Thiều giật mình. Hấn quen địa thế Vũng Tàu như quen đường chỉ tay của chính hấn. Vậy mà đêm nay hấn mất hấn tài định hướng. Ca-nô lượn vòng tròn khiến cho đông tây nam bắc loạn sa ngầu, trời lại tối om hấn không nhìn thấy bờ.

hoặc rặng núi điển hình chạy dọc bờ biển.

Hấn dành lắc đầu :

— Không.

Cô gái nhún vai :

— Nghe nói anh thuộc lòng vị trí Ồ-Cấp kia mà !

Trương Thiều đáp :

— Vâng. Nhưng đó là ở trên bộ. Còn xuống biển từ phía toàn nước là nước, tôi chẳng thấy được gì.

— Anh nói thật đấy chứ ?

— Cô hỏi hơi lạ. Tôi không nói thật để làm gì ?

— Không, tôi chỉ hỏi cho có chuyện mà thôi. Nhưng đầu sao anh cũng phải đeo kiếng dầm như thượng cấp đã căn dặn.

— Ở kia, theo chỉ thị tôi không được phép đeo kiếng. Cô tính, cặp kiếng mát đối với tôi còn cần thiết hơn cả áo quần nữa, nhất tôi đề trần là bị bụi cát và đau liền, vậy mà...

— Anh ngây thơ quá. «Đeo kiếng dầm» không phải là thông cấp mực kính đen sì của anh lên mắt. Mà đó là tiếng lóng.

— Tiếng lóng ?

— Phải. Danh từ này có nghĩa là anh phải chụp cái túi vải bằng nhung đen vào đầu. Anh quờ tay

sang bên phải thì thấy nó. Anh miễn cho tôi phải giải thích tại sao.

— Điều này làm tôi hết sức phật lòng. Dầu sao tôi cũng là nhân viên từng vào sinh ra tử. Bắt tôi luồn túi vải vào đầu khác nào nghi ngờ tôi..

— Anh biết một mà chưa biết hai. Việc «đeo kiếng dâm» không liên quan gì đến tinh thần phục vụ của anh em trong Tổ chức. Mà đây chỉ là biện pháp an ninh thông thường. Sở dĩ anh cần «đeo kiếng dâm» là vì thượng cấp sợ anh bị địch theo dõi, địch bắt giữ anh, và anh sẽ cung khai những điều tai nghe mắt thấy trên lộ trình L'M.

— Hẳn cô cũng biết tôi là nhân viên trung cấp. Muốn được làm nhân viên trung cấp phải chứng tỏ bằng hành động cụ thể là có đủ nghị lực và bản lĩnh ngậm miệng không cung khai dưới sự vỗ về ngọt ngào hoặc tra tấn tàn bạo của địch.

— Phải, tôi biết rất rõ, tôi biết anh không thiếu nghị lực và bản lĩnh chịu đựng. Nhưng kỹ thuật tra tấn điệp báo ngày nay đã tiến quá xa, dầu anh có nghị lực và bản lĩnh đúc bằng bê tông cốt sắt anh vẫn khó thể cưỡng lại máy móc điện tử và hóa chất thâm văn.

— Ồ, đó lại là chuyện khác... Giờ phút này, tôi đang ngồi trên ca-nô với cô ; trong trường hợp

địch tóm được tôi, cô cũng bị đánh, và tôi không tin là cô có nhiều nghị lực và bản lĩnh đối chọi hơn tôi.

— Anh nói đúng.

— Nghĩa là cô không buộc tôi chụp cái túi vải đen quái ác lên đầu nữa ?

— Không, tôi không nói như thế. Tôi công nhận anh nói đúng, song mặt khác tôi còn có bổn phận tuân hành mệnh lệnh thượng cấp. Theo mệnh lệnh, anh phải «đeo kiếng dâm» trong suốt cuộc hành trình trên biển.

— Nếu tôi không chịu ?

— Hừ, anh đừng phát ngôn đại dốt. Dầu tôi là đồng chí của anh, dầu anh là nhân viên quan trọng, tôi cũng không thể để anh sống nếu anh không tuân mệnh lệnh. Thôi, anh làm đi.., anh gần bước quá.

Như cái máy, Trương Thiệu vô lấy túi vải, thông vọi vào đầu. Ban đêm ngoài khơi trời tối như hũ nút, nhưng ít ra thỉnh thoảng còn được thấy một vài ngôi sao nhỏ lấp lánh, và những vệt nước bị chân vịt ca-nô rẽ đôi lấp loáng bạc, cho nên Trương Thiệu chưa đến nỗi cảm thấy cô đơn. Nhưng đến khi cặp mắt bị che kín, hẳn mới bàng hoàng.

Cuốn phim của những ngày theo học tại trường gián điệp Kuchinô đột nhiên từ đáy sâu tiềm thức